

Culegător

Bragagiu

De cu zori ies să strâng Soare
În paner din ziuă nouă
Și-l culeg de lângă zare
Și din orice pic de rouă.

Din bujorul răsăririi,
De pe nori pufoși în fugă
Ca pe zvâcnetul Iubirii
Din vărsarea mea în rugă.

Și din flori de tei ce-aprinse
Parcă sunt în vânt de vară
Și din triluri imprecise
Grangurul ce le presară.

Îl adun din unde unde
El își leagănă înotul
Și din trestia ce-ascunde
Aurii rățuști cu totul.

De pe orișice petală
Floarea ce și-o potrivește
Ca-n parada ei de gală
De-a zâmbi dumnezeiește.

Din cuvintele ce-s spuse
Și cântate doar în rimă,
Chiar din visele răpuse
Ce-au pierdut de sine-o stimă.

Căci prin nopțile în ceață
Neputând un cer străbate
Au păstrat doar în speranță
Raze-n ziuă adunate.

Prăbușite până-n oase
Sub noian și ploi de stele
Soarele le-ncredințase
Că va fi iarăși cu ele.
Victor Bragagiu